

OBĚŽNÍK

MARIÁNSKÉHO KNĚŽSKÉHO HNUTÍ

Ave, Maria!

1. ledna 2026, Panny Marie Matky Boží
Jubileum z Pontevedra

Drazí členové Mariánského kněžského hnutí,

hned po Svatém roce milosti 2025, nazvaném „*Jubileum naděje*“, nabízí církev další dar: *nový jubilejní rok*, který se týká svatyně v Pontevedra ve Španělsku, kde měla sestra Lucie zjevení Ježíše a Panny Marie a byla požádána o zavedení pěti prvních sobot. Opravdu, 10. prosince 2025 uplynulo sto let od těchto zjevení, která doplňují fatimské poselství; někteří ho oprávněně nazývají „*tichým jubileem*“ (totiž jen velmi málo lidí si připomíná toto výročí). Církev nabízí právě v této svatyni jubileum milostí do 10. prosince 2026 a zve věřící na celém světě prožívat tuto výzvu z nebe: uctívat a těšit Neposkvrněné Srdce Panny Marie, aby byly odčiněny mnohé hříchy páchané v současnosti, zvláště proti samotnému Neposkvrněnému Srdci, a vyprosit milosti obrácení pro ty, kteří Pána nemilují.

V Mariánském kněžském hnutí jsme se naučili žít to, co se od nás žádalo ve Fatimě (a v Pontevedra): proto by mělo být pro nás normální zasvětit se Neposkvrněnému Srdci každou první sobotu v měsíci; my kněží to výslovně slibujeme v našem úkonu zasvěcení. Máme s láskou prožívat odčiňování, o které nás požádali Panna Maria a náš Pán v Pontevedra, každou první sobotu v měsíci, a také ho obnovovat, kdykoliv, v každém našem večeradle.

Panna Maria nám mnohokrát vysvětlila význam těchto pěti prvních sobot a soboty jsou ve všeobecnosti „jejím“ dnem. Velmi nám prospěje, když si přečteme poselství z 4. srpna 1979 „*Prvních pět sobot*“ a z 2. dubna 1988 „*V bolesti mé opuštěnosti*“.

Myslím si, že by mohlo být užitečné zamyslet se nad některými aspekty této žádosti hlouběji.

Co je podstatné v žádosti o pět prvních sobot v měsíci...

13. června 1917 probíhal intenzivní rozhovor mezi Pannou Marií a malou Lucií: „*Brzy přivedu Hyacintu a Františka do nebe. Ale ty tu zůstaneš delší dobu. Ježíš tě chce použít jako svůj nástroj, aby mě lidé poznali a milovali. Chce ve světě zavést úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Těm, kteří ji přijmou, slibuji spásu a tyto duše budou Bohem milovány jako květy, které jsem položila, aby ozdobily Jeho trůn.*“ Lucia byla znepokojená a zeptala se: „*Zůstanu tady sama?*“ Panna Maria jí odpověděla: „*Ne, dcero moje. Trpíš mnoho? Neztrácej odvahu. Nikdy tě neopustím. Moje Neposkvrněné Srdce bude tvým útočištěm a cestou, která tě přivede k Bohu.*“

Následující měsíc, 13. července 1917, Panna Maria potvrdila, že úcta k Neposkvrněnému Srdci je součástí Božího plánu, a vysvětlila důvod: na začátku zjevení tří tajemství ukázala pastýřům peklo, kam „*padají duše ubohých hříšníků. Aby je Bůh zachránil, chce ve světě zavést úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Pokud budou dělat to, co vám řeknu, mnoho duší bude spaseno a budou mít pokoj.*“

Je dobré zdůraznit čtyři body:

- 13. června: Ježíš chce ve světě zavést úctu k Neposkvrněnému Srdci. 13. července: Bůh chce zachránit duše před strašným nebezpečím zatracení a v tomto čase soužení posílá svou největší pomoc: Neposkvrněné Srdce, které nás provází, poučuje a chce z nás učinit nástroje spásy.

Iniciativa je Boží; je to On, kdo nás žádá, abychom se úplně svěřili mateřské činnosti Neposkvrněného Srdce.

- „Ubozí hříšníci:“ Mateřská láska je pro všechny duše; chce nás naučit milovat tak, jak miluje její Neposkvrněné Srdce, tedy tak, jak miluje samotné Božské Srdce Ježíšovo.
- „Pokud učiní, co vám řeknu:“ V chaosu současné doby je nevyhnutelné poslouchat ji.
- Je také dobré povšimnout si Luciina strachu, že bude sama... I ti, kdo šíří večeřadla, se mohou cítit nějakým způsobem „osamělí“ kvůli nedostatku pochopení nebo chabé odpovědi, anebo také kvůli velikosti tohoto poslání. Luciino poslání se ve skutečnosti stává i naším: přivádět druhé k životu v Neposkvrněném Srdci, žít evangelium v malosti (v pokoře) a být věrní Bohu v církvi; Panna Maria nás provází a podporuje i v těchto bolestech, těžkostech a obavách a pomáhá nám naplňovat toto poslání z lásky k ní a k našemu Pánu.

Všimněme si, co nám říká Panna Maria v knize *Kněžím, přemilým synům Panny Marie*:

1. ledna 1985: „*Musíte být mou mocnou pomocí, kterou chci dnes nabídnout celému lidstvu, abych je přivedla k návratu na cestu dobra a lásky. Já jsem cesta tohoto jeho návratu. Já jsem Brána Božího milosrdenství.*

Chci, aby se skrze vás všechny moje zbloudilé děti mohly vrátit zpět k Pánu; On je očekává s touhou a radostí Otce, který je miluje a chce je zachránit. Tak se stanete také nástrojem Božího milosrdenství v těchto dobách, kdy se připravuje největší triumf milosrdné lásky mého Syna Ježíše.“

30. června 1994: „*Jděte a hlásejte nutnost pokání a obrácení, návratu k Pánu cestou modlitby a kajícínosti, odřeknutí se satana a jeho svodů, zla a nadvlády vášní.*

Ať se lidstvo vrátí jako marnotratný syn do náruče nebeského Otce, který s láskou čeká, aby se tak mezi Bohem a lidstvem ustálilo nové, hluboké a všeobecné usmíření.

Vy buďte apoštoly této druhé evangelizace, kterou tak důrazně žádá můj papež.“

Důležité je, že nová evangelizace se nezakládá na nových technikách hlásání nebo sociálního života, ale pouze na návratu od hříchu k životu v milosti.

30. června 1994: „*Staňte se tedy nástroji záchrany pro všechny v těchto posledních časech, ve kterých se má naplnit všechno, co jsem vám předpověděla. Tak vaším prostřednictvím nakonec moje Neposkvrněné Srdce bude triumfovat.*“

Proč to potřebujeme?

Sestra Lucie píše, že 10. 12. 1925 se jí v Pontevedra zjevila Panna Maria a po svém boku měla Dítě, které se vznášelo na zářivém oblaku. Panna Maria jí položila ruku na rameno a zároveň jí ukázala Srdce korunované trním, které držela v druhé ruce. Přitom jí Dítě povědělo: „*Měj soucit s Neposkvrněným Srdcem tvé Nejsvětější Matky, protože je ovinuto trny, kterými ho nevděční lidé v každém okamžiku zraňují. A není nikdo, kdo by konal úkon pokání, aby tyto trny vytahoval.*“ Potom Panna Maria řekla: „*Poďívej se, dcero moje, na mé Srdce korunované trním, které do mne každou chvíli vrážejí nevděční lidé rouháním a nevděčností. Aspoň ty se snaž potěšit mě a řekni, že všem, kteří během pěti měsíců půjdou na první sobotu v měsíci ke zpovědi a přijmou svaté přijímání, pomodlí se růženec a budou mi dělat společnost patnáctiminutovou meditací nad 15 tajemstvími růžence s úmyslem dát mi úlevu, slibují, že jim v hodině smrti pomohu se všemi milostmi potřebnými pro spásu jejich duší.*“

Myslím si, že je dojmavé vidět Ježíše, jak on nás jako první vede k pohledu na bolest Panny Marie: chce, aby byla i naší bolestí a abychom byli jeho těšiteli (protože bolest Neposkvrněného Srdce je odra-

zem bolesti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, opuštěného a dušemi zapíraného), abychom se úkonem odčinování přimlouvali za spásu těch, kteří nejsou v Boží milosti.

A opět 15. února 1926 se Jezulátko zjevuje sestře Lucii, aby naléhalo na rozšíření prvních sobot s úmyslem odčinovat 5 způsobů rouhání vůči Neposkvrněnému Srdci:

- * rouhání proti jejímu Neposkvrněnému početí,
- * rouhání proti jejímu panenství,
- * rouhání proti jejímu Božskému mateřství a odmítání uznat ji za Matku lidstva,
- * pohrdání, a dokonce nenávisť vůči jejím obrazům,
- * dílo těch, kteří vštepují lhostejnost vůči ní do srdcí maličkých.

Toto je pět duchovních ran, které brání působení Boží milosti v duších, a to až do té míry, že je od Boha vzdalují a uvádějí je do stavu věčné záhuby.

Je velmi důležité uvědomit si, že praktikování prvních sobot v měsíci není osobní iniciativou sestry Lucie, ale samotného Ježíše. Tím, že budeme rozlišovat mezi veřejným zjevením, a tím, co je předáváno soukromými zjeveními, jako je toto, můžeme pochopit, že první soboty jsou součástí Boží vůle.

Tento úkon odčinování prostřednictvím rozjímání růžence, zpovědi a smírného svatého přijímání se stává mocnou zbraní proti postupné ztrátě víry v Božím lidu.

8. prosince 1988: „*Duše jsou zatemněny hříchy, zabraňujícími, aby k nim pronikla nádhera života a společenství s Bohem. Těla jsou pošpiněna nánosem vášní a nečistoty. Člověk je zdrčen tíhou civilizace bez Boha, deformující v něm obraz jeho původní důstojnosti. Svět je zatemněn tvrdošíjným odmítáním Boha. Hluboká temnota sestoupila, aby zatemnila všechno.*

Hle, nyní se ukazuje vaše Neposkvrněná Matka jako znamení vaší jisté naděje. Neboť mým mateřským úkolem je znovu přivést duše k milosti, srdce k lásce, těla k čistotě, člověka k velké důstojnosti syna Božího, svět k dokonalé oslavě Nejsvětější Trojice.“

2. února 1993: „*Do srdcí všech svých malých dětí kladu svůj příbytek, do kterého se já sama utíkám, abych našla něžnou útěchu vaší synovské lásky a dostala ono velké dostiučinění, o které jsem vás žádala a které potřebuji, abych zkrátila velká utrpení vašich dnů.“*

13. srpna 1982: „*»Kolik duší přichází do pekla, protože není nikoho, kdo by se za ně modlil a obětoval,« řekla jsem Jacintě, Františkovi a Lucii, když jsem se jim zjevila ve Fatimě. Dnes říkám vám: Kolik duší můžete zachránit před pekelným ohněm a přivést je do ráje, budete-li se denně se mnou modlit a obětovat! ... Především toto moje a vaše milosrdné dílo záchrany realizuje triumf mého Srdce.“*

15. září 1989: „*Proto od vás, synů zasvěcených mému Neposkvrněnému Srdci, žádám dnes to, co jsem na téže místě v máji 1917 žádala od svých tří malých dětí – Lucie, Hyacinty a Františka, jimž jsem se zjevila. Chcete i vy přinést oběť Pánu na oltáři mého Neposkvrněného Srdce za spásu všech mých ubohých hříšných synů?“*

4. srpna 1979: „*Toto jsou hodiny boje, a proto mají být užity ony zbraně, které jsem vám výslovně připravila:*

- *zasvěcení mému Neposkvrněnému Srdci,*
- *častá modlitba svatého růžence,*
- *praktikování pěti prvních sobot v měsíci, aby byly odčiněny urážky způsobené mému mateřskému Srdci.“*

Jaké jsou účinky...

Kdo přijme výzvy Neposkvrněného Srdce, duchovně roste způsobem, který Panna Maria popsal 13. září 1984: „*Ve večeradle se mnou vás učím, abyste viděli mým mateřským a milosrdným zrakem dnešní zlo, vychovávám vás, protože si přeji, abyste se sami stali lékem proti těmto zlům.*“

A také 13. června 1989: „*Vedu vás k veliké lásce k Ježíši – pravdě – tím, že z vás činím statečné svědky víry; vedu vás k Ježíši – životu – přivádějíc vás k velké svatosti; k Ježíši – cestě – žádajíc od vás, abyste byli v životě pouhým žitým a do písmene hlásaným evangeliem. Pak vás vedu k největší lásce k církvi.*“

Důsledek života v Ježíši, v Jeho milosti znamená budovat život církve jediným možným způsobem: svatostí. Jen tak může být uzdravena společnost zasažená zlem, společnost, která se už nedokáže sama uzdravit z následků hříchů, které ji ničí (srov. 31. prosince 1996).

Konání prvních sobot má být cestou, kterou Pán nabízí každému ze svých dětí skrze mateřské působení Panny Marie, aby nás znovu naučil hledat svatost skrze pravidelné (aspoň měsíční) přijímání nového života skrze moc zpovědi, svatého přijímání, spolu s posilující výživou svatého růžence. Jde o opravdovou a skutečnou obnovu života církve, návrat ke způsobu života, který – bohužel – už není běžný ve všech částech světa. Je pochopitelné, proč nám nebe ukazuje tuto poslední cestu.

Kromě toho je nám nabízena moc odčिňování, abychom oslabili, omezili a zmařili působení zlého v církvi a v jednotlivých duších.

Všechny tyto prostředky mají „nebeskou moc“, přitahují zásah Boží lásky do církve a do světa, zásah, který je mnohem větší, než dokážeme svojí myslí pochopit.

Jaké dary jsou pro nás samotné...

Prostřednictvím slov Panny Marie ve Fatimě, zvláště zasvěcením se jejímu Neposkvrněnému Srdci, odčिňováním a konáním pěti prvních sobot v měsíci, jsme uvedeni do tajemství Ježíšovy lásky: žít pro spásu druhých, což oslavuje Boha a vyvyšuje Jeho milosrdenství. Můžeme znovu prožívat pocity Ježíšova Srdce prostřednictvím působení Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

- Za prvé – dostáváme dar tak veliký, že se dá naplno pochopit jen v nebi: jsme Pánem zapojeni – prostřednictvím mateřského působení P. Marie – do spolupráce na díle vykoupení našich bližních. Takto se jistým způsobem stáváme spolupracovníky na spásu našich bratrů a sester. Naše spolupráce je vědomá, protože je tím aktivnější, čím hlubší a láskyplnější je naše oběť odčиňování.
- Kromě toho se podílíme na citech Ježíšova Srdce vůči Jeho a naší Matce: jsme povoláni těšit ji s vědomím, že je potěšena, když se její děti vracejí k Ježíšovi. Sdílíme i Ježíšovu touhu, aby Jeho Matka netrpěla kvůli nám, ta, která je Neposkvrněná a nezaslouží si podstupovat utrpení (důsledek dědičného hříchu), ale která ve své mateřské lásce utrpení přijímá, aby nám pomohla zvítězit nad hříchem. I toto nám připomíná, že Panna Maria má v dějinách spásy jedinečnou úlohu, a Ježíš – tím, že žádá o úctu k Neposkvrněnému Srdci – tuto úlohu zdůrazňuje a chce, abychom ji uznali.
- Když máme účast – stále jako dar – na pocitech Ježíšova Srdce, podílíme se také na nebeské radosti ze spásy mnohých: je to tatáž radost, která žije v Neposkvrněném Srdci a je odevzdávána srdcím, která se mu zasvěcují a žijí v něm poslání, které jim Neposkvrněné Srdce svěřuje v těchto posledních časech.
- Toto všechno obohacuje naši duši zásluhami pro spásu, to znamená, že ona duše žije v Bohu, aby dosáhla spásy a vyhnula se zatracení. (Je to cesta, která je velmi znamenitým darem od Neposkvrněného Srdce, které chce mít v nebi každého a vytyčuje nejbezpečnější cestu pro nás samotné a pro pomoc druhým).

- Nemůžeme si neuvědomit – a následně nepoděkovat – za duchovní hloubku, do které nás Pán a Panna Maria chtějí vést praktikováním prvních pěti sobot. Tato praxe vůbec není jednoduchou pobožností: je to spíš dar z nebe, který nabízí opravdu privilegovanou cestu ke svatosti, ke spojení s Nejsvětějšími Srdci Ježíše a Marie, a který z nás chce učinit spolupracovníky v jedné jediné věci, na které opravdu záleží: na věčné spáse. Toto je skutečný cíl Neposkvrněného Srdce a znamení jeho vítězství.

Nemůžeme tedy než se radovat z toho, že se můžeme pokládat za povoláné, tak jako sestra Lucie a potom také jako Don Stefano Gobbi a spolu s nimi i celý zástup svatých duší, které odpověděly na tuto nebeskou výzvu: „*Ve Fatimě jsem žádala, aby se mi obětovalo pět prvních sobot v měsíci na znamení synovského a láskyplného odčinění. Prostřednictvím mého Mariánského kněžského hnutí se tato má žádost přijímá ve všech částech světa. A to dává mému Neposkvrněnému Srdci velkou útěchu v bolesti.*“ (6. 4. 1996)

- „– *Odčiňujte hříchy tohoto ubohého lidstva, které je úplně v moci mého Protivníka. Vidíte, jak odmítlo Boha! Vytvořilo pohanskou civilizaci, založenou na vybičované honbě za požitky a materiálními statky. Boží Zákon je úplně podkopán a uzákoněna jsou i nejtěžší porušování mravního řádu. Pýcha svedla mysli; nečistota zkažila srdce; tma hříchu a zla zatemnila duše. Nyní dosáhlo toto ubohé lidstvo dna své bídy. Už není schopné vzpamatovat se, jestliže ho nepozvedne velké milosrdenství. Modlete se, aby ve světě došlo k velkému zázraku Božího milosrdenství!*
- *Odčiňujte nevěru tolika synů církve. Nedostatek víry se šíří mezi samotnými pastýři církve a stádo je sráženo k zemi prudkým větrem apostaze (odpadu). Rozšiřují se bludy, učí se jim a jde se za nimi; všude se množí sekty. Kdo ještě zůstane pevný ve víře v Ježíše a v jeho církev?*
- *Odčiňujte za moje ubohé hříšné děti. Žádám od vás, co jsem žádala po třech dětech, kterým jsem se zjevila ve Fatimě. Chcete obětovat svůj život v duchu modlitby a smíru za spásu všech hříšníků, zvláště těch, kteří nejvíce potřebují Boží milosrdenství? Vytvářejte tedy se mnou velkou síť lásky a záchrany, která by se rozprostírala nad celým světem. To je archa nové úmluvy, bezpečné a očekávané útočiště, do kterého mají vstoupit ti, co se vzdálili od Boha, ateisté, hříšníci, chudí, nemocní, zoufalí, aby všichni mohli užívat světla, pokoje, radosti, které vám může dát jenom Neposkvrněné Srdce vaší nebeské Matky. Lidstvu a církvi se v těchto třech posledních letech, která nás dělí od Velkého jubilea, ukáže stále důrazněji, jako nikdy dosud, jak moje Neposkvrněné Srdce bude vaším bezpečným útočištěm. Proto vás žádám, abyste poslední hodiny tohoto roku netrávili v rozptylování a zábavách, ale se mnou v modlitbě a soustředění. Modlete se a odčiňujte, moji přemilí synové. Vaše nebeská Matka dá sestoupit na vás svým světlým paprskům čistoty a svatosti. Připravuji vás na nové dny, které vás čekají jako dary milosti a milosrdenství, protože vaším prostřednictvím mé Neposkvrněné Srdce chce dosáhnout svého předpověděného triumfu.*“ (31. 12. 1996)

Je krásné, že mnozí z vás prožívají první sobotu tak, že se shromažďují ve večeradlech. Dovolím si povzbudit každého, aby prožíval každou první sobotu „s Pannou Marií“, zvláště tím, že najde způsob, jak prožít první sobotu v každém měsíci tak, jak to Pán a Panna Maria žádali v Pontevedra, jak to Maria znovu vysvětlovala Donu Stefanu Gobbimu a jak nám to sama církev nabízí tímto „*Jubileem z Pontevedra*“.

Drazí spolubratři v kněžské službě a drazí bratři a sestry: ať nás slova naší milé Matky vedou k tomu, abychom žili tak, jak Ona si přeje, v tomto čase milosti, do kterého nás Bůh postavil, abychom byli zástupem Neposkvrněného Srdce.

ZPRÁVY Z MARIÁNSKÉHO KNĚŽSKÉHO HNUTÍ

- I v roce 2025 jsem měl možnost navštívit mnoho večeradel v Itálii, Indii (včetně každoročních duchovních cvičení pro kněze a laiky), v Brazílii (včetně každoročních duchovních cvičení pro kněze a laiky) a v Mexiku (včetně každoročních duchovních cvičení pro kněze ze Střední a Jižní Ameriky), kde jsem se setkal s 18 biskupy a 4 kardinály. V roce 2025 se jako vždy koncem června konala Mezinárodní duchovní cvičení pro kněze v Collevalenza v Itálii, kterých se zúčastnilo 150 kněží a biskupů, ale i několik laiků zastupujících svoje národy.
- Zatímco v roce 2024 jsme měli radost ze zahájení blahořečení Dona Stefana Gobbiho, 14. dubna 2025 papež František prohlásil mučednictví P. Nazarena Lanciottiho, který bude proto v následujících měsících blahořečen. Jeho blahořečení důrazně podporoval Don Stefano, který byl jeho přítelem a požádal ho, aby byl „zodpovědným knězem“ za MKH v Brazílii. Datum blahořečení oznámíme hned, jakmile dostaneme informace od Svatého stolce a z brazilské diecéze São Luis de Cáceres, kde se nachází farnost Dona Nazarena – Jauru (beatifikace bývá většinou v domovské farnosti, tedy v Brazílii, pozn. redakce). Kromě toho, právě v poslední den duchovních cvičení pro kněze v Brazílii, byl zveřejněn dekret papeže Lva XIV., kterým prohlásil kněze P. Angela Angioniho za ctihodného (viz životopis níže). Byl „zodpovědným knězem“ za MKH v Brazílii před P. Nazarenem a bude prohlášen za blahoslaveného, když Pán dovolí zázrak na jeho přímlovu. Jsou to velké milosti pro život Mariánského kněžského hnutí, jimiž církev potvrzuje, že duch MKH je cestou ke svatosti. Blahoslavené a svaté (anebo různé ctihodné, kteří také žili ducha MKH) neprohlašujeme jen pro svoji osobní radost anebo – což je horší – pro jakýsi druh domýšlivosti. Spíše děkujeme Pánu za to, že nám dal Neposkvrněné Srdce své Matky jako bezpečné útočiště a cestu, která nás k Němu vede, jak to řekla Panna Maria malé Lucii 13. června 1917. Jsme povzbuzeni následovat příklad těchto našich bratrů a sester, které církev považuje za vzory svatosti. Když už mluvíme o svatých a mučednictví: stále se modleme za pronásledované bratry a sestry, kteří v různých částech světa velice trpí pod nejrůznějšími záminkami, ať už náboženskými, nebo politickými.
- Rok 2025 se bude jistě připomínat i pro změnu na Petrově stolci: 21. dubna, v Pondělí velikonoční, papež František ukončil svoji pozemskou pouť a následně 8. května byla tato služba svěřena papeži Lvu XIV. Panna Maria stále zdůrazňuje nutnost podporovat Petrovu službu naší „jednotou modlitby a lásky“, o které nespočetněkrát mluví v poselstvích daných P. Stefanu Gobbimu. Je na každém z nás, abychom zpytovali svědomí, jak žijeme tento základní závazek vůči instituci papežství.
- V tomto období zmatku se mnozí ptají, jak rozumět některým mariánským titulům, které Panna Maria vysvětluje ve svých poselstvích, a názvům, které byly v dějinách církve milovány, ale nyní jsou zpochybňovány. Pokud vezmeme v úvahu to, že poselství Panny Marie, která dala o. Stefanu Gobbimu, neobsahují žádné věroučné omyly, tak každý může dál tyto tituly používat. Navíc, ti, kteří věří, že to jsou opravdu slova Panny Marie (a tak si to myslel i patron MKH, svatý Jan Pavel II.), se nemusí bát, že v nich najdou něco pochybného anebo zavádějícího; spíše tam najdou podnět k hlubšímu zkoumání tohoto tématu. Každé slovo, které nám Panna Maria zanechala v průběhu dějin, vede ke spáse.
- Často se myslí, že odpustky je možno získat jen během jubilejních roků, ale církev jich nabízí mnoho při různých příležitostech v běžném křesťanském životě, například když se společně modlíme rozjímavým způsobem růženec v kostele anebo když aspoň na 30 minut zůstaneme v tiché

adoraci v kostele. Přirozeně, vždy je ještě třeba pomodlit se za papeže a Vyznání víry a co nejdříve se vyzpovídat a přijmout Eucharistii. Panna Maria nás učí cestě milosti bohaté na dary plnomocných odpustků, a také v našich večerech můžeme získávat odpustky!

- Pro kněze: Nejbližší Mezinárodní duchovní cvičení v Collevalenza se budou konat od neděle večera 21. června do soboty rána 27. června 2026. Radím kněžím, aby si včas zakoupili letenky do Říma, protože v tomto období je po letenkách velká poptávka a později budou velmi drahé. Žádáme laiky, aby podpořili kněze (i finančně) a pomohli jim s účastí na exerciciích. Informace získáte na adrese querciaflorio@gmail.com.

Laiky nadále povzbuzuji ke konání národních nebo aspoň regionálních duchovních cvičení ve všech zemích, i kdyby se na nich sešlo jen pár lidí. Když členové MKH bývají daleko od sebe, setkávejte se aspoň online, tak jak se to už nějaký čas děje v některých částech světa. Toto však nesmí být náhradou za rodinné anebo farní večeradlo; je to večeradlo navíc, které nás spojuje a pomáhá nám kráčet společně po této úžasné cestě Neposkvrněného Srdce.

Rovněž povzbuzuji kněze v každém státě (anebo aspoň podle jazykových skupin), aby se setkávali skrze internet každý měsíc, aby se modlili ve večeradle, poznávali se a pomáhali si přátelstvím a svědectvím. V mnoha zemích se to tak už koná s dobrými výsledky.

- Jen pokorná modlitba je účinná; jen ta nás udrží na cestě Neposkvrněného Srdce, otevírá nás pro rozlišování, činí z nás svědky a dává nám důvěru, že Pán, dle svých tajemných plánů, vede církve v době velikého soužení skrze očistu k eucharistickému království Ježíšovu, k vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie ve světě. Jsme vyzváni kráčet po cestě, kterou naznačilo Neposkvrněné Srdce, uskutečňovat s věrností 3 závazky, které se od nás žádají (žít zasvěcení Neposkvrněnému Srdci, jednotu modlitby a lásky s papežem a biskupy v jednotě s ním a vést druhé k Neposkvrněnému Srdci skrze večeradla), pozorně, denně a nikdy ne povrchně, v důvěře, že Panna Maria od nás žádá jen to, co se nejvíce líbí Nejsvětější Trojici a co je nejúčinnější v boji proti nepříteli, v maření jeho činnosti a ve spolupráci pro spásu duší.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

Don Luca Pescatori,
responsabile – zodpovědný koordinátor MKH

Překlad z italštiny: Sr. Margita Baroková OSF, úprava do češtiny: P. Jiří Polášek

Papež Lev XIV. prohlásil 24. října 2025 Angela Angioniho, kněze ze Sardínie, misionáře a spolupracovníka MKH, za „ctihodného Božího služebníka“ (*1915 †2008)

BOŽÍ SLUŽEBNÍK P. ANGELO ANGIONI, ZAKLADATEL MISIJNÍHO INSTITUTU NEPOSKVRNĚNÉHO SRDCE P. MARIE

Diecézní kněz, zakladatel Misijního institutu Neposkvrněného Srdce Panny Marie, spojoval hlásání evangelia s prosazováním lidské důstojnosti v kontextu extrémní chudoby. Jeho apoštolát vyzařoval lásku k Pánu a touhu podělit se o ni s těmi, kteří byli svěřeni do jeho pastorační péče. Misie ho přitahovala už od mládí, a tak v duchu poslušnosti přijal nabídku odejít do Brazílie, kde žil v lásce k bližním jako v projevu úcty vůči Bohu a kde byl vždy horlivý v modlitbě a eucharistické adoraci.

Ctihodný služebník Boží Angelo Angioni se narodil 14. ledna 1915 v Bortigali na Sardínii v početné rodině. Dva roky po narození se rodiče přestěhovali do Ozieri, kde prožil dětství v atmosféře živé víry a zbožnosti. Roku 1926 vstoupil do diecézního menšího semináře v Ozieri a po studiu na Papežském institutu pro zahraniční misie (PIME) se ze zdravotních důvodů vrátil na Sardínii a byl za diecézi Ozieri přijat do Papežského semináře v Cagliari.

Dne 31. července 1938 byl vysvěcen na kněze a po deseti letech kaplanské a později farářské služby byl roku 1948 jmenován rektorem diecézního semináře v Ozieri. Během těchto let pracoval na založení diecézní komunity kněží oblátů, určených pro lidové i zahraniční misie, podle příkladu blahoslaveného Pavla Manny. Když ho během Svatého roku 1950 biskup z Ozieri poslal do Říma, aby požádal papeže o misijní místo pro obláty, byla mu doporučena diecéze São José do Rio Preto v Brazílii, která nutně potřebovala kněze. Následující rok se i on jako kněz *fidei donum* začlenil do farnosti São João Batista do Rio Preto, nejprve jako spolupracovník a potom jako farář. Zde vykonával svoji službu až do smrti.

Svůj misijní ideál uskutečňoval nejen angažováním se v pastorační práci, ale i v sociální a vzdělávací oblasti. Podporoval založení farní školy a založil Misijní institut Neposkvrněného Srdce Panny Marie, jež tvořili kněží, jáhnové, kontemplativní řeholní sestry a laici. Díky jeho iniciativě byly postaveny kostely, kapličky, domy pro duchovní cvičení, kláštery, prostory pro seniory i pro farní aktivity. V 70. letech 20. století neúnavně pracoval na tom, aby diecéze Pavia, kde byl biskupem jeho bratr Antonio, vyslala skupinu učitelů a vychovatelů, aby na místě, kde působil, založili kněžský seminář. Kromě toho napsal mnoho informačních brožur, které tiskl v tiskárně darované Misijnímu institutu, jež založil. V roce 1992 patřilo mezi jeho poslední apoštolskou a misijní aktivitu založení Institutu náboženských věd, kde sám vyučoval. Jeho intenzivní pastorační činnost zpomalily dvě mrtvice, které ho postihly v letech 2000 a 2004 a velice ho oslabily.

15. září 2008 ukončil svůj pozemský život a po pohřbu, kterého se zúčastnilo mnoho věřících, byl pochován v kostele São João Batista.

Svoji lásku k bližním prožíval jako formu úcty k Bohu. Navštěvoval i ty nevzdálenější oblasti svého rozsáhlého území, kde vykonával svoji službu, přinášel duchovní útěchu i materiální pomoc. Kázal často o Panně Marii, přičemž věrně následoval Mariánské kněžské hnutí, které se rozšířilo po celé Latinské Americe. Byl „zodpovědným knězem“ za MKH v Brazílii před P. Nazarenem Lanciottim. Žil v chudobě podle příkladu evangelia, měl jen to nejnnutnější pro svou kněžskou službu a pro svůj život. Od doby své formace v mládí přijímal pokyny svých představených s ochotou a postojem velké pokory, kterou si zachoval i jako zakladatel Misijního institutu Neposkvrněného Srdce Panny Marie. S velikou vyrovnaností snášel i fyzické utrpení následkem mrtvice, která ho postihla, paralyzovala a byla příčinou jeho smrti. Od té doby se pověst o jeho svatosti rozšířila po celé Brazílii i v jeho rodné Itálii a je provázena určitými *znameními*.

Zdroj: <https://www.causesanti.va/it/venerabili/angelo-angioni.html>

DOPIS BISKUPA V OZIERI DIECÉZNÍMU SPOLEČENSTVÍ

Drazí bratři a sestry v Pánu,

celá naše diecéze Ozieri je v těchto dnech naplněna velkou radostí. Prohlášení otce Angela Angioniho, syna naší země a misionáře v Brazílii, za ctihodného a jistě brzy blahoslaveného, je darem, který nás naplňuje dojetím a vděčností. Přijímáme tuto zprávu jako milost, která obnovuje a utěšuje naši místní církev. Mnozí na něho stále vzpomínají s vděčností a jsou svědky jeho evangelních ctností, zvláště jeho vroucí a radostné víry. V něm se hluboká spiritualita Sardínie proplétala s konkrétností služby a misijním zápalem, které prožíval na území Brazílie.

Chvalme Pána za život a svědectví tohoto našeho kněze. Otec Angelo je vzácným Božím darem. Jeho život, vyznačující se průzračnou vírou a aktivní láskou, pokračuje i dnes jako pozvání milovat Boha a pokorně sloužit bližním.

Otec Angelo, narozený v Bortigali, vyrůstal v jednoduché a silné víře v našem městě Ozieri, kde dozrála jeho touha úplně se zasvětit Bohu. Poháněn velkým misijním nadšením, odpověděl s radostí na povolání stát se knězem *fidei donum* a odešel do Brazílie, do diecéze São José do Rio Preto, kde strávil velkou část svého života a služby.

V José Bonifácio, kde působil až do své smrti, byl milován jako pravý otec. Jeho konkrétní láska, pozornost k maličkým a chudým, jeho schopnost vychovávat a provázet učinily z něho opravdového tvůrce komunity. Díla, která vykonal, dodnes dokazují sílu jeho lásky, plodnost jeho modlitby a vášně pro evangelium, která inspirovala celý jeho život.

Mnozí si ho pamatují pro jeho evangelní chudobu, kterou žil přirozeně a vyrovnaně. Vlastnil jen to nejnutnější a své bohatství nalézal v darování sebe sama. Nikdy nehledal pocty ani uznání: stačilo mu vědět, že může sloužit Pánu v bližních.

Ti, kteří ho znali, svědčí o jeho dobrotě, mírnosti a úsměvu. Byl to kněz, který mluvil víc svým životem než slovy, schopný zapálit v srdcích touhu po Bohu. Dokázal formovat generace mladých lidí, podporovat povolání ke kněžství a zasvěcenému životu, povzbuzovat laiky a rodiny, aby žili svoji víru s nasazením a radostí.

V papežském dekretu Lev XIV. vyjádřil svědectví o něm silnými a velmi hlubokými slovy:

„Monsignor Angelo Angioni žil evangelium s jednoduchostí malých a silou velikých. Přinesl Kristovo světlo mezi lidi, budoval víc láskou než kameny a ukazoval, že svatost nezná hranic, ale rozkvétá všude, kde je srdce, které miluje.“

Tato slova dokonale vyjadřují srdce a život otce Angela. Souhlasem se započítáním procesu jeho blahorečení církev potvrzuje to, co mnozí už cítili ve svých srdcích: otec Angelo byl svatý kněz.

Otce Angela, věrného syna církve, cítíme v naší blízkosti: jako přítele a orodovníka z nebe, odkud i nadále žehná Božímu lidu a podporuje nás ve službě evangeliu. V něm poznáváme Pánovu věrnost, s jakou i v naší komunitě nadále zasévá semena svatosti a inspiruje v našich životech velkodušnost.

S vděčným srdcem se připravujeme na oslavu jeho blahorečení, velký dar pro všechny: oslavu světla a společenství, v níž se naše i brazilská církev setkají sjednoceny v jednom objetí víry a vděčnosti.

Otče Angelo, pokračuj i z nebe a provázej nás na naší cestě, žehnej našim kněžím a podporuj misijní povolání, která se rodí v našem kraji!

Ať nám jeho příklad pomůže žít s obnoveným nadšením naše křestní povolání, sloužit s láskou a svědčit jako on, že svatost je blízká, je možná a kvete všude, kde se najde milující srdce.

S láskou a vděčností, v radosti Pána

+ Don Corrado, biskup, a diecézní komunita Ozieri
ve společenství víry, naděje a lásky, chválíce Boha za jeho zázraky

Zdroj: <https://www.diocesiozieri.org/padre-angelo-angioni-prossimo-beato/>

Překlad z italštiny: Sr. Margita Baroková OSF, úprava do češtiny: P. Jiří Polášek

DON STEFANO GOBBI

SVĚDECTVÍ P. Ivana Pojavnika

PODPORA MODLÍCÍCH SE KLÁŠTERŮ

Ještě předtím, než Don Stefano přicházel k Donu Adrianovi Menozzimu, zvykl si dělat zastávku v klášteře Navštívení v San Vito al Tagliamento, který celý vstoupil do Hnutí. Tam celebroid mši svatou, obnovoval s řeholnicemi zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a vyprávěl jim o svých cestách a rozšíření MKH v církvi. Prosil je, aby jeho cesty podporovaly svými modlitbami. A opravdu, sestry v klášteře se za něho modlily, zvláště během jeho cest do zahraničí. On velmi počítal s touto modlitební podporou a byl za ni sestrám vděčný. Ale víme, že bylo mnoho klášterů, které se za Dona Stefana a jeho poslání modlily.

Téměř pokaždé se Don Stefano setkal v klášteře se sestrou Marií Consolatou Taucerovou. Prožívala zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie tak intenzivně a s takovou dětskou důvěrou, že vypadala jako kojenec nebeské Matky. Don Stefano si s ní velmi rád vyměňoval duchovní zkušenosti a názory na situaci v církvi. Byl velmi rád v blízkosti této duše, která byla duchovně spojená i se sestrou Paulínou, další sestrou obdarovanou mystickými dary.

Jedna sestra z tohoto kláštera připravovala každý rok svaté obrázky Panny Marie, na které napsala jednu větu z Modré knihy v různých jazycích. Obrázky potom rozdávala účastníkům duchovních cvičení v San Marinu a potom ještě několik roků v Collevale. Věta znamenala pro toho, kdo ji dostal, motto, kterého se držel v následujícím roce.

Pro MKH je dobré, že podle příkladu Dona Stefana zůstává duchovně spojeno s různými kontemplativními kláštéry, aby jim ukázalo cestu zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a aby od nich přijímalo pomoc modlitby. Je to Žena oděná sluncem, která ve svém mateřském Srdci vytváří tuto jednotu, tak vzácnou v čase největšího duchovního boje v historii.

NOVÝ VRCHOL – TÁBOR

Prožíváním zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci „Matky Eucharistie“ se Don Stefano stal zamilovaným do eucharistického Ježíše, a tedy stal se „eucharistickou duší“. Panna Maria ho uvedla do docela mimořádné intimity s Ježíšem skrytým pod bílým závojem proměněné hostie, v němž dosáhl vrcholu zasvěceného života.

Don Stefano byl spojen zvláštním poutem s P. Ginem Salmasem, který byl také zamilovaný do eucharistického Ježíše a tím byl také „eucharistickou duší“. Proto Don Stefano rád přijímal pozvání hostovat na faře o. Gina v Rubbio (Vicenza) a později v Capoliveri (ostrov Elba, Livorno), a to během Svatého týdne a během vánočního období. Tady přijal vícero poselství zveřejněných v Modré knize.

Jak nevzpomenout úžasná večeřadla, která vedl Don Stefano v Rubbio během měsíce srpna před slavností Nanebevzetí Panny Marie! Zúčastňovala se jich nemalá skupina kněží MKH a několik tisíc věřících, kteří přišli z různých regionů Itálie a vystupovali z Pádské nížiny, kde převládalo veliké horko, do čistého a čerstvého klimatu vysokých hor. Pro všechny byla tato večeřadla zářivou událostí a proměňující zkušeností. V tomto smyslu bylo Rubbio, maličká farnost téměř na vrcholu vysoké hory (okolo 1100 m), která se tyčí nad Bassano del Grappa, nazváno Pannou Marií „novou horou Tábor“.

Z perspektivy tohoto „vrchu proměnění“ je třeba kontemplovat dvě překrásná poselství Panny Marie v Rubbio: „*Matka Eucharistie*“ (8. srpna 1986) a „*Matka klanění a zadostučinění*“ (21. srpna 1987). To všechno se jeví jako předzvěst nové éry, protože po vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie, pro-

střednictvím proměny na vysokou úroveň Srdce „Matky Eucharistie“, se zjeví „eucharistická církev“, církev, v níž se shromáždí zbylé lidstvo jako na vysokém zářivém vrchu, a bude vskutku celá a dokonale ponořená do Ježíšova eucharistického Srdce a soustředěná na adoraci a oslavu Nejsvětější Trojice. Tehdy „civilizace lásky zvítězí nad trápeními nesnesitelných bojů ve společnosti a daruje světu vytouženou přeměnu v lidstvo, které bude konečně křesťanské.“ (Pavel VI., Promluva na Boží narození, 25. prosince 1975).

Boží Království přijde od Boha „na konci časů... završí se, když se zjeví Kristus, náš život“ (srov. Kol 3,4) a „stvoření bude vysvobozeno z otroctví zkázy, aby mělo účast na svobodě a slávě Božích dětí.“ (Řím 8,21) „Proto tento mesiášský lid, i když ho v současnosti nechápou všichni lidé a občas se jeví jako maličké stádo, přesto je velmi hodnotným zárodkem jednoty, naděje a spásy pro celý lidský rod.“ (Druhý vatikánský koncil, LG 9, 2)

Don Stefano Gobbi a Don Gino Salmaso, jako „výjimeční horolezci“ do Neposkvrněného Srdce „Matky Eucharistie“, byli průkopníci této nové „eucharistické éry“. My v MKH jsme povoláni, abychom nadšeně následovali jejich kroky. Na konci velkého soužení a apokalyptického pronásledování (třetí fatimské tajemství se ještě úplně neuskutečnilo, srov. Benedikt XVI., Promluva ve Fatimě 13. května 2010: „Klamal by sám sebe ten, kdo by si myslel, že prorocké poselství z Fatimy je ukončeno.“), zůstane možná jen jedna „farnost“ na úrovni vrcholu Neposkvrněného Srdce – Ženy oděné sluncem. Tento „malý eucharistický zástup“ v církvi v době finálního epochálního přechodu bude však hodnotným zárodkem jednoty, naděje a spásy pro celý lidský rod. Zazáří jako světelný maják během všeobecné dezorientace a hlubokého zoufalství a bude nositelem blažené naděje na příchod slavného Ježíšova eucharistického království.

„Ano, po mém triumfu budete světlem pro celou církev; potom porozumíte, kolik jsem toho pro vás učinila v těchto letech!“ (9. 11. 1984)

Po vítězství Neposkvrněného Srdce Ženy oděné sluncem a po epochální proměně lidstva a církve budou všichni žít ve všeobecné obnovené smlouvě s Matkou církví a s Ježíšem Kristem (s Nejsvětější Trojicí). Avšak všichni, jak to jednou vysvětlil Don Stefano, budou žít zasvěcení Neposkvrněnému Srdci nebeské Matky. Tehdy bude opravdu Modrá kniha světlem pro celou církev a nové generace duchovních horolezců pochopí, kolik vykonala naše Matka v řádu milostí v těchto časech pro naši spásu.

Kolik toho Don Stefano vytrpěl od začátku svého poslání až po smrt, aby potvzoval a obhajoval autenticitu Mariiných poselství, a tedy jejich nadpřirozený původ! Jeho slova krátce před smrtí jsou jako by nejvyšší a definitivní pečeti: „Jako svou duchovní závěť zanechávám všechno, co je napsáno v knize »Kněží, přemilý synu Panny Marie« a potvrzuji, že všechna poselství, která obsahuje, jsem přijal formou vnitřní řeči.“ (Moje duchovní závěť, 1. 1. 2011)

Podobně i MKH trpí a musí trpět ve velké zkoušce, dokud Matka Božího Beránka, Žena oděná sluncem, svým poddajným dětem ve svém Neposkvrněném Srdci neotevře stále víc sedmkrát zapečetěnou knihu Zjevení. Ona to už učinila „svému“ papeži Janu Pavlu II. během posledního období jeho pontifikátu, jak nám to odhaluje jeho učení.

Úryvek z knihy „DON STEFANO GOBBI – SVĚDECTVÍ“, 2021

Modlitba za beatifikaci Dona Stefana Gobbiho

Nejsvětější Trojice, vzdáváme Ti díky za to, že jsi darovala církvi a světu svého služebníka kněze Dona Stefana Gobbiho. Ve svém nekonečném milosrdenství a pro jeho pokorné a úplné „ano“ Tobě jsi ho učinila opravdovým svědkem víry v Tebe, Trojjediného Boha. Otče, ve svém bezvýhradném „ano“ byl odvážným svědkem Tvé lásky, ve svém důsledném a nadšeném hlásání evangelia svému lidu byl vynikajícím a pravdivým obrazem Tebe, Boží Synu Ježíši, a pro svou úplnou odevzdanost Tobě, Duchu Svatý, se stal ve svém kněžském apoštolátu plodným služebníkem Tvé nevěsty, hlasatelem milosrdenství a obráncem pravdy, vždy ve společenství s papežem a v poslušnosti církvi.

Bože, v něm jsi nechal zazářit opravdové úctě, synovské lásce a nekonečné důvěře ke Tvé svaté Matce. Stal se malým apoštolem Neposkvrněného Srdce Panny Marie a pro jeho vítězství ve světě se jí zasvětil a povzbuzoval všechny, aby jí důvěřovali. V Marii nám ukázal jistou vůdkyni k Pánu Ježíši a v Něm k Tobě. Pro jeho zářný příklad víry a pokory a pro dary, kterými jsi ho zahrnul, Tě prosíme, Bože, abychom na jeho přímlovu získali tuto milost v úplné odevzdanosti do Tvé svaté vůle, jak nás to učil. *(Zde uveďte svou prosbu.)* Nakonec Tě, Pane, prosíme, aby ho církev brzy dala za příklad pro celý Tvůj svatý lid.

A ty, milovaný otče Stefane, nadále se za nás všechny přimlouvěj, abychom v následování tebe a tebou podporování, pokračovali na naší pouti do nebe po bezpečné cestě, kterou jsi nám ukázal, jíž je Ježíš Kristus. Amen.

Otče náš – Zdrávas, Maria – Sláva Otci

S církevním schválením: Oscar kard. Cantoni, biskup v Como, Itálie